

Cílem bakalářské práce je popis formálních vlastností výrazů, které umožňují vyjádřit modus nutnosti, povinnosti, očekávání, ale i jistoty, vysoké pravděpodobnosti a vhodnosti děje v hindštině a jejich srovnání s češtinou. Gramatické i lexikální prostředky tohoto typu modalit se v češtině a hindštině v mnohém liší. V češtině se nutnost děje vyjadřuje nejčastěji pomocí prostředků lexikálních (modální slovesa ve spojení s infinitivem, predikativy a částice). V hindštině se využívá zejména modálních sloves (hon, ch' n, par ' n) ve spojení s gerundivem (adjektivním infinitivem), dativních či genitivních vazeb s infinitivem (gerundiem), slovesně jmenných konstrukcí (verbo-nominálních výrazů) s adjektivy či substantivy a samozřejmě též modálních částic (určitě, jistě, nutně, bezpochyby, ...) a predikativů (je nutno, je třeba, je nezbytné, ...). Hindština však má navíc k dispozici i některé další specifické modální prostředky, jako je například rozlišování stupně intenzity nutnosti. Teoretická část práce zahrnuje formální popis těchto prostředků v češtině a hindštině s využitím Mluvnice češtiny¹ a starších i novějších prací o hindské gramatice. Vzhledem k tomu, že modus nutnosti není v hindských gramatikách jednotně a přehledně prezentován, pokusím se jej poněkud systematizovat a přiblížit na konkrétních větách. Výrazy nutnosti jsou, jako většina slovesných forem v hindštině, analytické povahy, a proto je třeba sledovat syntaktické chování jednotlivých členů těchto analytických výrazů a jejich gramatické zvláštnosti. Zajímavým jevem, který se v této souvislosti vyskytuje a jemuž budu věnovat zvláštní pozornost, je gramatická shoda větných členů, zejména pak shoda rodu a čísla logického předmětu a přísudku, a postavení větného podmětu. Na závěr se pokusím o srovnání českých a hindských modálních prostředků podle vzoru poměrně přehledného modelu Mluvnice češtiny.